

Аднойчы летам

Спякотны летні дзень. Каб хоць неяк уратавацца ад паху расплаўленага бетону на гарадскіх вуліцах, знаходзім з сябрамі прытулак на набярэжнай. Ля вады ў такі дзень адчуваеш сябе больш камфортна. Сядзім на лавачцы, размаўляем, спрачаемся.

І раптам... на сцэжцы – двое. Маладая жанчына, высокая, з тонкім станам, доўгімі каштанавымі валасамі. Побач “маленькі мужчына”, светлагаловы, у яркай кашульцы і штоніках, гадоў пяці. У маладой маці маленькая дамская сумачка, а ў яе вернага спадарожніка ў руках пакунак. Жанчына ўвесь час нахіляецца, у нечым спрабуе пераканаць свайго субяседніка, але ён не паддаецца. Хутка здагадваемся, што маці імкнецца ўгаварыць сына аддаць пакунак, але ёй гэта не ўдаецца. І яна з гордасцю і вінаватай усмешкай крочыць побач. А малеча аж ззяе ад задавальнення: ён падтрымка і апора для свайго самага галоўнага ў жыцці чалавека – сваёй матулі.

У гэты час захацелася ўсклікнуць: “Дзе вы, мужчыны?! У якіх спартыўных залах даказваеце сваю мужнасць? Адвядзіце позірк ад экрану тэлевізараў ці манітораў камп’ютараў і падзівіцеся, якая змена падростае!

Апошнім часам у грамадстве назіраецца нейкая падмена спрадвечных каштоўнасцей. Мужнасць і жаноцкасць... У наш час гэтыя паняцці неяк дэфармуюцца. Сапраўдны мужчына – магутнага целаскладу, з моднай прычоскай, высокім заробкам, аўтамабілем з салона. Пыметы жаноцкасці – мадэльная знешнасць, адзенне з моднага буціка, дарагі манікюр. І гэта не дрэнна. Чалавек заўсёды імкнуўся да дасканаласці. Але ў гэтай пагоні за прывіднай знешнасцю мы часта забываем, што пад прыгожай сукенкай ці старанна адпрасаванай кашуляй павінна быць душа, не менш чыстая, чым тая кашуля.

Наўрад ці хто з сённяшніх хлопцаў хоча паходзіць на Алеся Загорскага ці Пятра Шапятавіча. Гэтак жа, як і сучасныя дзяўчаты не мараць быць падобнымі да Сашы Траянавай ці Ядвісі. Ім Брэда Піта і Джулію Робертс падавай. І гэта крыўдна. Але хочацца верыць, што не ўсё яшчэ страчана, калі нейкі падшыванец адбірае з рук жанчыны, сваёй маці, пакунак.

Разважанні мае перарваліся тады, калі два сілуэты, маці і сына, зніклі за рогам будынка. Я, узрушаная і ўражаная, таксама развіталася з сябрамі і пакрочыла дамоў.

Глебава Ганна Аляксандраўна,
вучаніца X класа ДУА «Сярэдня школа № 8 г. Ваўкавыска
з польскай мовай навучання»